

ไซโล วิลเวอร์สไตน์

**ส่วนที่
หายไป**

The Missing Piece

ส่วนที่หายไป
THE MISSING PIECE

เชล วิลเวอร์สเดน เรื่องและรูป
คนชายขอบ แพล

<http://www.fringer.org/>

e-mail: sarinee@gmail.com

ละเมิดลิขสิทธิ์แพล และเผยแพร่ด้วยความคารวะ
เพื่อจรรโลงโลกด้วยงานอันอมตะ ประดับไว้ในบรรณภาพ

มันขาดส่วนที่หายไป
ไม่มีความสุข

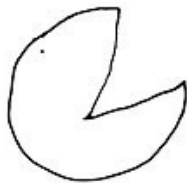

มันเลยออกเดินทาง
ตามหาส่วนที่หายไป

ตอนที่มันกลิ้ง
มันร้องเพลงนี้ -

“โอ ฉันกำลังหาส่วนที่หายไป
ฉันกำลังหาส่วนที่หายไป
ไอ้ลัลล่า ฉันไปตามหา
หาส่วนที่หายไป”

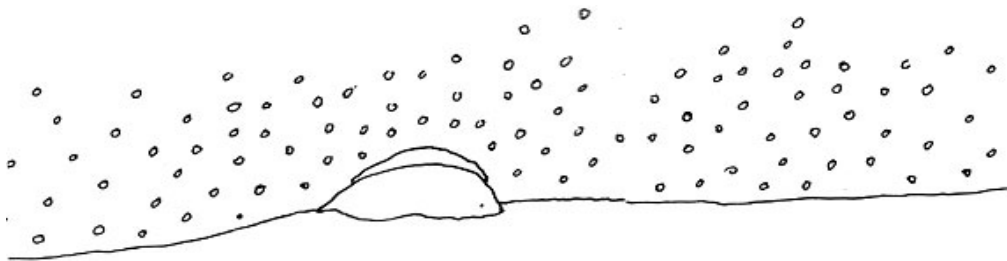
บางครั้งมันต้องอบใจแต่ร้อน

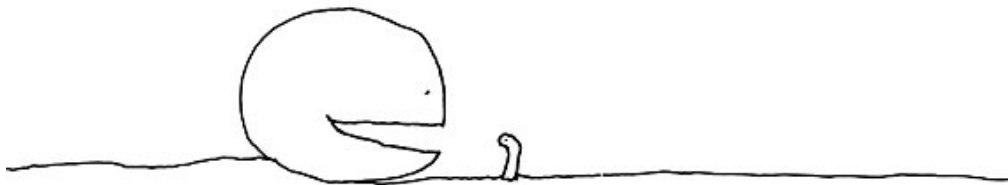
แต่แล้วสายฝนเย็นฉ่ำจะตกลงมา

บางครั้งมันถูกแช่แข็งในหิมะ
แต่แล้วดวงอาทิตย์จะมามอบไอน้ำให้อีกครั้ง

เพราะมันขาดส่วนที่หายไป
มันจึงกลิ้งเร็วๆ ไม่ได้
มันก็เลยหยุด
เพื่อสนทนากับหนอน

หรือดมกลิ่นดอกไม้

บางครั้งมันจะแข่งเต่าทอง

และบางครั้งเต่าทอง
ก็แข่งมัน

และนี่เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด

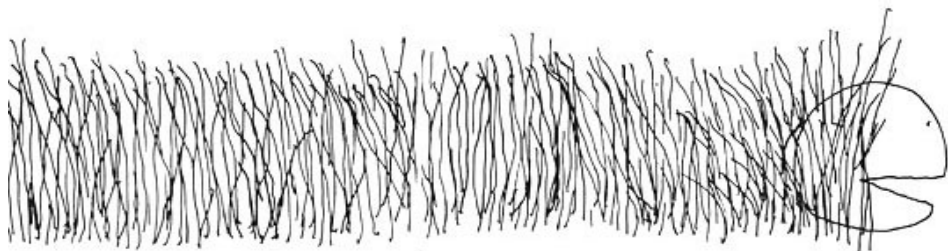

“โอ ฉันกำลังหาส่วนที่หายไป
ผ่านแผ่นดินและผืนน้ำ
ให้ฉันลึกลงใจ ให้ยับยั้งความหลงใหล
ฉันกำลังหาส่วนที่หายไป”

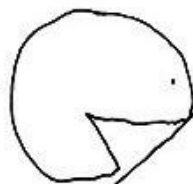
แล้วมันก็กลิ้งไป
ผ่านท้องทะเล

ผ่านหนองน้ำและป่าทึบ

กลิ้งขึ้นเขา

แล้วก็ลึงลงเขา

จนกระทั่งวันหนึ่ง อะไรนั่น!

“ฉันเจอส่วนที่หายไปแล้ว” มันร้องเพลง
“ฉันเจอส่วนที่หายไปแล้ว
ให้ฉันลึนโลดใจ ให้ยับยั้งความหลงใหล
ฉันเจอ...”

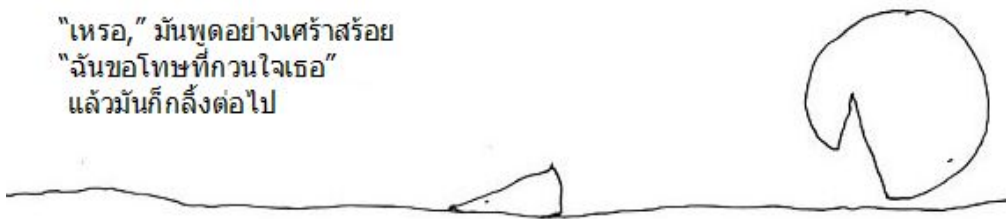
“เดี๋ยวก่อนสิ” ส่วนนั้นเอ๋ย
“ก่อนที่เธอจะลึนโลดใจ
และยับยั้งความหลงใหล...”

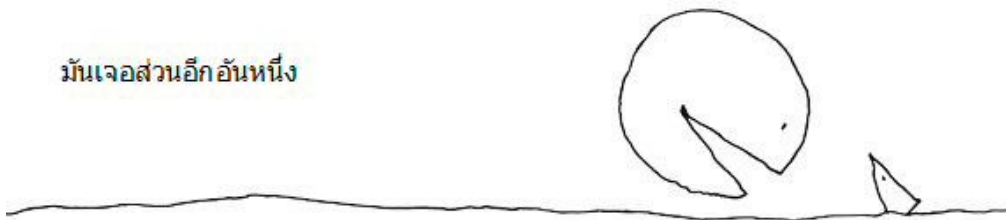
“ฉันไม่ใช่ส่วนที่หายไปของเธอ
ฉันไม่ใช่ส่วนของใคร
ฉันเป็นส่วนของฉันเอง
และถึงแม้ฉันจะเป็น
ส่วนที่หายไปของใคร
ฉันก็ไม่คิดว่าฉันจะเป็นของเธอ!”

"เธอ," มันพูดอย่างเศร้าสร้อย
"ฉันขอโทษที่กวนใจเธอ"
แล้วมันก็ลี้ลับต่อไป

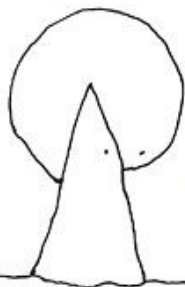

มันเจอส่วนอีกอันหนึ่ง

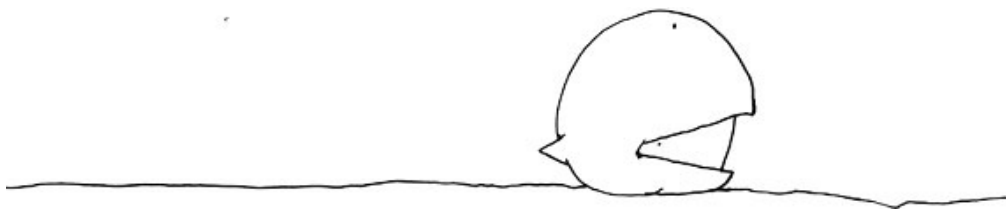
แต่ส่วนนี้เล็กไป

และส่วนนี้ก็ใหญ่ไป

ส่วนนี้คมไปนิด

และส่วนนี้ก็เหลี่ยมไปหน่อย

ครั้งหนึ่งดูเหมือน
มันได้เจอ
ส่วนที่เข้ากันพอดี

แต่มันจับไว้ไม่แน่นพอ

จึงเสียด้านนั้นไป

อีกครั้ง
มันจับแน่นเกินไป

จนส่วนนั้นแตก

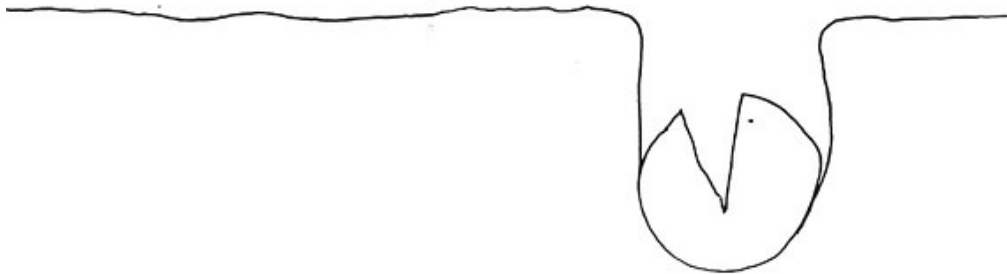

มันจึงกลิ้งต่อไปเรื่อยๆ

ผลบุญภัยมากมาย

ตกลุมบ่อยครั้ง

และชนกำแพงหินหลายคราว

และแล้ววันหนึ่งมันเจอ
อีกส่วนที่ดูท่าทาง
จะเข้ากันได้พอดี

"สวีสวี" มันทัก

"สวีสวี" ส่วนนั้นตอบ

"เธอเป็นส่วนที่หายไปของใครรีเปล่า?"

"ไม่เป็น เท่าที่ฉันรู้ละ"

"อือม บางทีเธออาจจะอยากเป็นส่วนของตัวเอง?"

"ถึงฉันจะเป็นของใครบางคน ก็ยังเป็นของตัวเองได้"

"อือม บางทีเธออาจจะไม่อยากเป็นของฉัน?"

"ฉันอาจจะอยากเป็น"

"เราอาจจะเข้ากันไม่ได้..."

"อือม..."

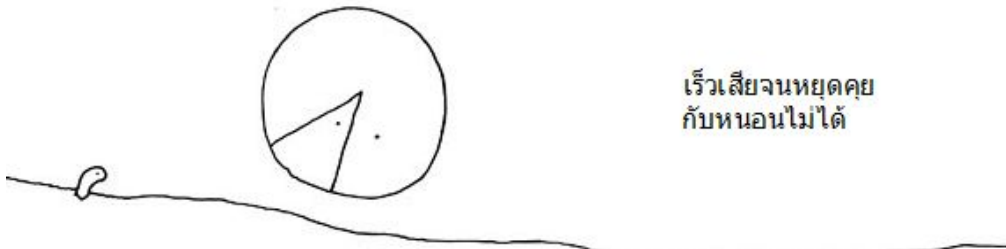
“ฮืออออ?”
“อ้อ้าา!”

เข้ากันได้พอดี!
เข้ากันได้พอดีเป๊ะ!
ในที่สุด! ในที่สุด!

แล้วมันก็กลิ้งต่อไป
เพราะตอนนี้มัน
สมบูรณ์แบบแล้ว,
มันเลยกลิ้งเร็วขึ้น
และเร็วขึ้น
เร็วกว่าที่เคย
กลิ้งมาทุกครั้ง!

เร็วเสียจนหยุดคุย
กับहनอนไม่ได้

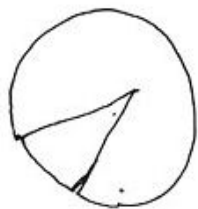
ดมกลิ่นดอกไม้ก็ไม่งั้น

เร็วเกินกว่าที่ผีเสื้อจะจอดได้

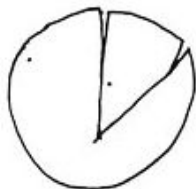

แต่มันร้องเพลงอันรื่นเริงได้
ในที่สุดมันก็สามารถร้องเพลง
"ฉันเจอส่วนที่หายไปของฉันแล้ว"

มันเริ่มร้องว่า-

“อันเอออ่วนี่อายใจแล้ว
อันเอออ่วนี่อายใจแล้ว
ใ้ันอิงโอดใจ
ใ้ับอิงอามองใ้
อันเอออ...”

ตายจริง ตอนนี้นั้น
สมบูรณ์แบบแล้ว
แต่ร้องเพลงไม่ได้เลย

“รู้แล้ว,” มันคิด
“มันเป็น *อย่างนี้* นี้เอง!”

มันจึงหยุดกลิ้ง...

วางส่วนนั้นลงอย่างนุ่มนวล

และกลิ้งจากไปอย่างช้าๆ

ระหว่างกลิ้ง มันร้องเพลงเบาๆ-

“โอ ฉันกำลังหาสวนที่หายไป
ฉันกำลังหาสวนที่หายไป
โอล์ลล้า ฉันไปตามหา
หาสวนที่หายไป”

